

Kronieken december 2004

Definitief afscheid op 1/12: de urne met de as van Guido's sterfelijk lichaam wordt bijgezet in de concessie der redemptoristen op het Mariakerke kerkhof. Met velen trotseren wij de ijzige kou.

Chris leidt de korte plechtigheid in met een lieve groet: 'Wezenloos blijven wij achter... elkaar steunend in het verdriet om het gemis om jou. Zal je bij ons zijn, als we zwijgzaam van verdriet, opnieuw je voetstappen horen of jouw lach?

En toch..., wij vinden je niet. Misschien heb je ergens iets achtergelaten, een briefje zomaar in een la, dat je er straks wel zal zijn, omringend op jouw manier. Toch zullen wij je, net als voorheen, bij je naam blijven noemen en zorg blijven dragen voor iedere mens die we mogen ontmoeten.

Hoewel de stilte zelden zo hard valt, bleef jouw plaats aan tafel nimmer zo leeg. Maar geef ons een teken. Een knipoog of leg jouw hand op onze schouder, wanneer je een ogenblik met ons meeloopt. Zo ver kan je nooit van ons weggaan dat er geen glimp van jou meer zou zijn.'

Wij zingen twee liederen: 'God is dan alles' en 'Gedenk ons hier bijeen onder de hoede van uw woord', en groeten eerbiedig en vol verdriet jouw urne, die straks zal bijgezet worden. Dit was het laatste eerbetoon voor je lichaam ... Bloemen sieren jouw graf. Wij gaan verder!

Vandaag (1/12) ontving ik ook '**Meditatief 192**'. Een verkorte versie: 'In de plannen voor het nieuw woon-, leef-, zorg- en inspiratieproject op de Voskenslaan te Gent bestond zeker de intentie om de meditatiegroep een belangrijk element te laten zijn van dit nieuwe project. Het plotse overlijden van Guido voelt heel erg raar aan. En toch was ik de voorbije dagen onder de indruk van de kracht van de gemeenschap. Er zijn zoveel draden van troost, solidariteit en verbinding geweven tot een prachtig tapijt. Mensen kunnen zo ontzettend veel voor elkaar betekenen. Maar tegelijk heb ik getracht trouw te blijven aan de meditatie. Doordoen in het doodgewone, doordoen in het buitengewone. Ik heb vaak met Pater Guido gesproken over wat de meditatie voor mij betekende en hoe het groeide. Het was niet direct zijn pad, maar hij had er respect voor. Hij was er gevoeliger voor, de weg van de zorg voor de naaste te zien als autostrade naar God. God laat je nooit in de steek!'

Tweede weekend van de advent op 6/12: Bernadette gaat voor, maar eerst verwelkomt Tom V de gemeenschap, met verwijzing naar het Marcusevangelie, naar Sinterklaas, naar jongeren die in de vorming staan in deze kerstsfeer en die de achterblijvers zullen opvangen zodat ze ook Kerstmis aanvoelen. Bernadette gaat dus voor in deze woorddienst: we hebben 4 weken de tijd om ons voor te bereiden! Het net boven het altaar hangt al wat door van al die dromen; twee kaarsen van de adventskrans worden aangestoken. We worden verondersteld allemaal het tweede hoofdstuk van het Marcusevangelie gelezen te hebben, want het evangelie, een genezingsverhaal en niet van de gemakkelijkste verhalen komt uit dit hoofdstuk (Marcus 2, 1-12).

In deze tijd zegt men van dit verhaal: het is onzin, maar ook in Jezus' tijd zegde men dat al en hij antwoordde toen: *"Wat is er gemakkelijker: zeggen dat je zonden zijn vergeven, of zeggen: neem je bed op en ga naar huis?"* Er zit dus iets meer achter dit verhaal: zo iets hebben wij nog nooit gezien! Er zijn veel spelers in dit verhaal: de voornaamste zijn: de lamme en de dragers die denken: er kan iets veranderen!, de Schriftgeleerden die Jezus willen pakken en de 'mensen' die eerst willen zien en dan geloven! Wie ben ik in dit verhaal? Een drager die kost wat kost bij Jezus wil zijn om risico te nemen? Of de lamme: die groot vertrouwen heeft in Jezus en in zijn vrienden? Of een omstander die met grote ogen zich afvraagt *"hoe kan dit nu?"* Of ben ik als de farizeeër die Jezus op de proef wil stellen?

Toeristen in de stad nemen veel foto's; hetzelfde gebeurt op een feest tot ergernis van de kinderen die het niet leuk meer vinden. Wij zijn wel tevreden met één foto, ster uitvergroot! Jezus nodigt ons uit in onszelf te geloven, een opstandige puber, een brave huismoeder, een fanatiekeling: Jezus zegt: *"Geloof in jezelf! Geef toekomst en ruimte! Sta op!"*

Er is een tweede gedeelte aan dat verhaal: we moeten ook geloven in onze medemens, iedereen is een instrument met vele snaren: vriendschap, geloof en vertrouwen in de andere. De drager geeft aan de lamme nieuw leven! In elke groep vind je mensen die de anderen pakken op één punt, maar Jezus deed dat niet ... Gods droom ligt ook in onze handen, de droom van het Rijk

Gods: God is niet het einde van de droom, Hij geeft ons kracht om die weg op te gaan! Het Rijk Gods geeft moed!

Wij hebben gedankt voor een nieuw bestuur in de vice-provincie Congo dat meer kansen biedt, wij hebben gebeden voor een Zalig Kerstmis voor iedereen, om besef voor al wat ons verbindt, om kracht te halen uit onze droom. Wij hebben gebeden voor Lou die nu nog in het ziekenhuis ligt, dat ze spoedig weer bij ons kan zijn.

Op 12/12 is er de eerste 'echte' repetitie van het koor zonder Guido en met Ilse, repetitie voor de middernachtmis en het zingen in de gevangenis, waar Hilde VL de zang zal leiden.

We zingen iets traditioneler liederen 44, 146, 143G, 148 ('t is zo goed als helemaal juist, maar ergens klopt het toch niet!), 152 (Ge zijt precies al moe! Hier moet ge 'klavecimbel' denken in de plaats van 'orgel!'), 165 en 207^E (echt mooi!).

Vieringen gaan verder: op **13/12 is er Gevi Effataviering**, veel volk, verwelkomd door Henk, die ergens geweest is waar hij paraplu's, makarons, kaas uit vele delen van landen rondom ons, witte pensen en zwarte pensen heeft gezien. Waar was dat? Op de kerstmarkt natuurlijk, waar hij was voor de stand van 'Welzijnszorg', maar wij komen hier om niet op onze honger te blijven, om de echte sfeer op te snuiven.

Odette leidt de woorddienst, maar eerst steekt Jade ook de drie adventskaarsen aan, zo is er meer licht, maar ook meer solidariteit, om mensen te laten dromen en toekomst te laten krijgen! Bij Welzijnszorg willen ze dit jaar iedereen beschermen! Iedereen? Kan dat? Ook mensen die ziek zijn, die de weg niet kennen, die niét beschermd zijn ... Zo zijn er meer dan één miljoen mensen, zonder sociale bescherming! Er is een groot verschil tussen recht hebben en recht krijgen: als je niet de juiste formulieren invult, val je door de mazen van het net.

Wie zijn dan uw vrienden, uw familie? Kijk naar Marcus 3de hoofdstuk, verzen 31-35!

Het is een verhaal van kiezen tussen dankbare verbondenheid en warmte of gekwetst zijn, geen vertrouwen meer hebben, van je afsluiten. Jezus heeft het gevaar gezien, heeft de gevaarlijke vraag voelen komen, hij ziet hoe ze staan te wachten. Wie zijn zijn broers, zijn zusters, zijn moeder?

Jezus lost het probleem meesterlijk, maar naar waarheid op: "*Jullie zijn mijn broers, mijn zusters, mijn moeder!*" De geloofsband wordt zo sterker dan de bloedband: zie ook het 'Onze Vader' en het einde van het evangelie 'Wie de wil doet van God, is mijn broeder, mijn zuster, mijn moeder!'

Wie door oorlog en geweld aan de kant zit, die geen kleding heeft, is familie, ook wie niet genoeg beschermd wordt, is familie. Moeten ze om hulp te krijgen ingewikkelde formulieren invullen, moeilijke woorden kennen, kunnen ze geen hulp krijgen, kan dat niet automatisch gebeuren? Heb je zonder hulp niet de neiging om alles zomaar verticaal te klasseren? Ook over geldbeheer of bij uitgaven voor schoolbehoeften is er te weinig informatie over recht hebben op ...

In deze tijd van Advent en Kerstmis, waar wij vier weken aangemoedigd zijn, hebben wij gebeden dat wij blijven zorgen voor de armen en ook hebben wij gebeden voor Nicole, die herstellend is in het ziekenhuis, nadat ze aangereden werd en vier gebroken ribben heeft.

Vandaag was er de eerste omhaling voor Welzijnszorg en Bart de Pue verkoopt ten voordele van de Werkgroep Pasprou een kalender over het Vwirani-project in Malawi.

Koorrepetitie op 19/12, met Ilse, die pas terugkomt van een oudercontact en nog opgejut is. We herhalen de liederen voor de Kerstnacht en de gevangenis met dwarsfluit, piano en cellobegeleiding: 44, 146 (die discant bij de 6de strofe voor de tenoren: gewoon durven!). in 143 G zingt Johan VH de solostem. Waarom zingt Guido die solostem niet, als op de dag van de oogst, neen, hij is er niet, nooit meer! Dan liederen 148, 152, 165, 207^E (zeer mooi, luister eens naar jezelf!), 145, 150, 71 en 120.

Effataviering, verzoeningsviering op 20/12. Vanmorgen was er ook **kapelkuis**, maar die heb ik grandioos gemist, ik kon er ook niet zijn!

Mieke verwelkomt de gemeenschap; voor allen, behalve voor Lies is de vakantie begonnen, dus is het gepast hier nieuwe energie te komen halen. In de woorddienst gaan Ignace en Henk voor in een geloof dat God naar ons toekomt.

Vandaag zijn we begonnen aan het 4de hoofdstuk van het Marcusevangelie. Onze dromen staan op de ballonnen in het net boven het altaar; er zijn nóg ballonnen beschikbaar! Ook steekt Simon nu de vier kaarsen aan van de adventskrans. Vandaag lezen we de gelijkenis van de zaaier (Marcus 4, 1-20), de enige waar Jezus zelf uitleg geeft. Dit evangelie toont dat Jezus leert hoe mensen kunnen ingaan op Gods liefde, Hij die onze Vader is. Is het een simpel verhaal, is het niet meer voor ons bedoeld? Maar luister met je hart! Staat er niet: *“Wie oren heeft om te horen, moet goed luisteren!”* Dan zegt Henk, dat er wel uitleg is van Jezus, maar dat hij en Ignace toch goed over die tekst hebben nagedacht! Het is dus een gelijkenis: Jezus is de zaaier! Zie je Jezus zitten op een boot op het meer, er is een grote menigte, een eerste kring met trouwe volgelingen, en dan wat verder een groep die wat wantrouwig luistert

Het doel van Jezus is als volgt;: zijn woorden over het Koninkrijk Gods slaan niet onmiddellijk aan, hij spreekt er wel over, maar wanneer komt het, dat is niet zo gemakkelijk uit te leggen! Ignace gaat daar verder op in: er is maar één boodschap, maar die wordt door verschillende gehoord: één groep luistert niet, een tweede groep luistert wel, maar als het er echt op aankomt, dan volgen ze niet, ze gaan niet anders gaan leven! Een derde groep wil wel meewerken, maar er gebeurt van alles rond hen, er is verleiding, zij gaan ten onder aan rijkdom, ... De vierde groep stelt de ideale toestand voor: het woord dient echt!

Hoe gaan we die indeling op onszelf toepassen? Hoe kiemt zaad? Dat blijft een wonderbaarlijke gebeurtenis en zoals de boer die slaapt, weten we niet hoe het zaad gekiemd is! Wat doet dat woord met ons? In het evangelie, dat trouwens ongeveer ook zo voorkomt bij Matteüs is er een verwijzing naar Jesaja en daar zie ik mezelf terug: ik hoor en versta niet, ik kijk en zie niet en toch zien we de liefde van God in de kleine dingen van de dag. Maar wanneer is het goede grond, zijn het distels, zijn er stenen? Daarom hebben wij nu een verzoeningsmoment. Priester Gaston leidt het verzoeningsmoment in, met een verwijzing naar de stad, waar ook kerstsfeer wordt gemaakt, maar denken wij aan het licht en laten wij het toe, willen wij vergeven of hebben wij er niet bijgestaan en 'er' naar gekeken?

Verzoening wordt gegeven door twee priesters, pater Gaston en priester Dirk De Backer. Ik sta in de rij bij Dirk, het is nog veel meer emotioneel dan vroeger: Guido mis ik!

We hebben gedacht aan de droom van Guido, zijn project op de Voskenslaan dat met durf en volharding tot stand gebracht wordt en waarvoor een team aan het werk is, wij hebben gebeden voor Nicole en gedankt voor een spoedig herstel, wij hebben gebeden voor kinderen op de vlucht in kampen en tenten en voor Bernard die in het UZ ligt. Wij hebben gedankt voor al die mensen die na de dood van Guido taken op zich hebben genomen, (dat is niet evident!).

Henk heeft nog wat mededelingen en Walter VW heeft nog wat te verkopen of te geven (abbonementen, kalenders en stiften!) en dan is er voor velen koffie of thee.

Gemeenschappelijke kerstavondmaaltijd op 24/12 om 19.00 uur. Naar goede gewoonte hebben wij met een 25-tal mensen ingeschreven voor deze maaltijd, tijd om te onthaasten en te genieten van het werk van enkele naaste Effatavrouwen: een soepje met pijnboomspitten én een groen blaadje (voor wie het niet laten kan!), aperitieven tussendoor met allerlei versnaperingen, dan 'pannekens' met vis, schaaldieren, vlees, worstjes, veel groeten en kleine voorgekookte aardappelen: teveel om op te noemen en dan nog nagerecht: nodig gerust iemand uit volgend jaar! Dan komt het koor bijeen om in te zingen en het aantal zangers te schatten, kwestie van de opstelling, we zijn zeker met 30; ook van het orkestje: de pianist, de celliste, een klarinet, een dwarsfluit (Leen) en een viool! Er is trouwens ook weinig tijd!

Om 24.00 precies begint de **Nachtmis van Kerstmis**. Lou houdt vol en ze zit recht op haar stoel, hopelijk duurt het niet té lang voor haar, tenslotte was ze ook bij de kerstmaaltijd er al bij! Tom van Sabine verwelkomt de grote gemeenschap die hier vanavond bijeen is gekomen en Odette leidt de viering in met de verwijzing naar het Marcusevangelie, waar we vanavond een kaars meer bij opsteken: de kaars die we Emmanuël, God-met-ons, heten: 'Hoe ver is de nacht? Maar het wordt

dag!' Ook pater Gaston Ribbens is er bij, en hij stelt enkele pertinente vragen: waar is Jezus geboren? In een herberg, tussen zachte lakens, in een opgemaakt bed? neen, in een stal. Waarom is hij geboren : als een stralend licht in de nacht? Als een ster? Neen, wij luisteren naar het kerstverhaal zoals Johan en Herman het ons vertellen, rustig aan, niets speciaals Maar eerst hebben wij geluisterd naar het lied uit het Klein Kerstatorium, lied 143G, 'Als op de dag van de oogst: Johan VH, Ilse en het koor, maar waarom zijn er geen wonderen meer en waarom staat Guido hier niet in levenden lijve te zingen, zoals vroeger?

Bernadette houdt de homilie. Er was op een ogenblik sprake van kaartjes, een kerstkaartje met stal en boom, Feitelijk zouden het geboortekaartjes moeten zijn! Met goed nieuws! Maar Maria en Jozef hadden wel wat anders te doen! Toch waren er kaartjes, eerst door de engel met de tekst: Wees niet bang, ik breng u goed nieuws! Ook Guido herhaalde dat regelmatig ...Volgens een andere evangelist was dat geen engel, maar een ster!

Wij komen met mekaar samen in de nacht, wij weten al meer hoe het verder gaat, hoe hij al weldoende rondging, onderricht gaf: Marcus schreef het allemaal op! Ook de titels die de engel hem gaf, ook zijn woorden: 'Kom en doe als de herders, ga zien wat er gebeurd is!' En dan zijn er de herders, de marginalen van toen, die hun land verlaten, die een voorspel geven op het lijdensverhaal, die een rechtstreekse lijn vormen van Betlehem naar Golgotha. Soms komt dat wel verwarrend over; wij hebben pas het sterven van Jezus gevierd en nu is hij weer geboren! Maar voor God is niets onmogelijk, God wordt klein en kwetsbaar, maar dat is een ander verhaal!

Voor ons blijft die vraag van God aan ons allen: Mag ik, ook als je leeft in verwarring, mag ik binnen in jullie twijfels, omdat Guido er niet meer is, mag ik geboren worden in jullie gemeenschap? Het nieuwe aan Kerstmis is dat niets onmogelijk is voor God: Guido's droom is mogelijk! Kerstmis vieren is vieren dat telkens opnieuw hoop wordt geboren in een wereld van verwachting dat er een nieuwe wereld kan komen. Kerstmis is het begin van een verhaal dat verder gaat, een verhaal dat mensen verandert, een verhaal dat dromen waar maakt.

Na het tafelgebed 165, dat voor de Kerstperiode, zingen we voor de communie: 'Telkens als wij eten van dit brood en drinken uit deze beker ...', bedankt Guido, dat je ons dat geleerd hebt! En het orkest speelt tijdens de communie de Cantate 147 van J.S. Bach, dus kunnen wij de gezongen teksten met het koor nu verder inoefenen (lied 97)!

Wij hebben gebeden voor alles wat ons ter harte gaat, om stichters van vrede te mogen zijn, om plaats te geven in onze herberg, om niet op te geven voor kinderen en jongeren in armoede, om klein en kwetsbaar te zijn en om kracht en troost bij het gemis en de lege plaats van Guido: bewaar hen allen in uw trouw!

Het aandenken van deze kerstviering: de wensen en de hoopvolle gedachten, vragen en dromen op de ballonnen én een kerstster! Dan is er receptie, waarvoor alles weeral klaar staat.

Zingen in de gevangenis: Ik ben er niet, maar Frans C heeft een impressie gemaakt (bedankt Frans!): 'Het was al vrij fris toen we samen kwamen aan de gevangenis in de Nieuwe Wandeling, met een verscherpte controle bij het binnengaan. Tenoren en bassen hielden elkaar in evenwicht (4-4), sopranen en alten deden hetzelfde (7-7), aangevuld met twee muzikanten (piano en dwarsfluit) en de dirigent. Het was speciaal: Kerstmis, de eerste maal zonder Guido, maar we zijn dankbaar voor Hilde die ons op rechte muzikale paden hield. Priester Roger was voorganger voor 15 vrouwelijke en 27 mannelijke gevangenen.

De inleiding herinnerde ons aan het specifieke van Kerstmis: de geboorte van een kind, mysterie van het leven én God die geboren wordt, en zich thuis wil voelen in ons hart. Maar als je vandaag kijkt naar de winkels, lijkt kerstmis wel ingepalmd te zijn door de kerstman. Slechts sporadisch zie je nog een kerststal. Mensen kopen duizend hebbedingetjes en wie arm is kan zich enkel vergapen aan al dat moois. Het is een schril contrast met de oeroude verhalen, zoals vandaag uit Johannes 1, 1-18, die spreken over "het Woord is vlees geworden", een verwijzing naar het diepste in de mens, naar God, naar het Woord dat onder ons heeft gewoond. Jezus, "God redt", kunnen we dat begrijpen? Vandaag mogen we ons hoofd buigen en het binnenin warm laten worden. We krijgen een geschenk: Jezus die in ons geboren wordt. Het is een geschenk, een opdracht ook om Hem te herkennen zodat Hij in ons kan groeien.

In de voorbeden en het slotwoord van Elke werd Guido herdacht, met grote dankbaarheid. Dankbaarheid ook naar het koor dat ook nu weer, met dirigent Hilde, op post is om ook in de gevangenis de Blijde Boodschap te ondersteunen.'

Effataviering op 27/12: Agnes verwelkomt de kleine gemeenschap (het heeft gesneeuwd, er valt sneeuwregen en er wordt diepe vorst en gladheid voorspeld!) met positief nieuws: de dagen lengen al! Er is ook minder goed nieuws: Mgr. Bonny zegt dat in de kerk wat belangrijk is wordt weggestemd, maar er blijft ook goed nieuws: een Joodse én een Palestijnse tiener spelen samen viool in de zin van: muziek brengt ons samen en de paus doet een oproep om meer liefde en tederheid. Er is dus zeker goed nieuws. Bij afwezigheid van kinderen steken de jongere volwassenen de kaarsen aan en Frans C gaat voor.

Vandaag is het 27 december, het feest van de Heilige Familie en morgen is het 28/12, het feest van de Onschuldige Kinderen. De ganse weekend staat dus in het teken van het gezin, als hoeksteen van de maatschappij. Er zijn inderdaad wel meer gezinsvormen, die doen ons dromen! Van waar komt dat feest van de H. Familie? In 1844 wordt de Aartsbroederschap van de h. Familie opgericht, gevolgd door een aantal congregaties, gemeenschappen, kloosterorden en missionarissen. Ook de paters redemptoristen zouden de idee over de wereld verspreid hebben.

De evangelist Lucas brengt ons het verhaal van de Opdracht van Jezus in de Tempel. Wij kennen die gewoonte niet meer. Jezus was eerstgeborene en een jongen: die moesten uit dankbaarheid omdat god de Joden uit Egypte had geleid en beschermd had, zoals Aaron, priester worden. Die verplichting kon worden afgekocht en in de tijd van Jezus ging dat met een koppel tortels of met twee jonge duiven. Dat komt ook voor in het verhaal zoals Lucas het ons vertelt en dat Ignace leest (Lucas 2, 22-40).

In feite staan hier twee verhalen dooreen: het basisverhaal is dat over Maria en Jozef die de Wet naleven en dan naar Nazareth terugkeren, over de ziener Simeon en de profetes Hanna. Het basisverhaal gaat over de verbondenheid van Maria en Jozef met hun gemeenschap. Maar het gaat ook over groeikansen in verband met de profetie en de reacties : Kome wat komt! Guido vroeg ons soms te antwoorden op de vraag: "*Wie ben ik, ontdaan van alles wat ik doe en wat ik bezit?*" Jezus is voor Maria en Jozef op de eerste plaats een kind van God, en zo is dat ook in gelovige gezinnen, waar men iedereen zijn eigen keuze laat maken. Welke keuze is dat: willen we kind van God zijn, willen we in het Koninkrijk Gods investeren?

In een viering was er al sprake van een geboortekaartje over dromen. De lezing van vandaag vraagt: wat ga je met die droom doen, ben je echt bereid om die droom, die dromen te verwezenlijken? Wat is dan 'familie'? Mensen die door de Geest verbonden zijn, mensen die elkaar graag zien, die van elkaar houden in dromen en werken, in droom en dood. Die niet bang zijn om te mislukken, die steun mogen verwachten, bij brood en wijn.

Zoals Johan VH leest in de bezinning: Geloven in God is de weg naar huis inslaan, en opnieuw familie worden!

Wij hebben gebeden voor onze families en voor de kleine gemeenschappen dicht bij ons, wij hebben gedankt voor de verbondenheid in de advent en de kersttijd in onze gemeenschap.

Ik had graag ook een ballon in het net der dromen gegooid, met één woord op: 'Verdriet'. Maar dat is geen droom, dat is werkelijkheid, dus heb ik het maar niet gedaan. In mijn tuin bloeit de gele *jasminum nudiflorum*. De winterjasmijn.

Wouter, maandag 29 december 2014